

2 Petru - Comentarii F. B. Hole

Credința prețioasă primită de la Dumnezeu și Mântuitorul nostru Isus Hristos (1.1)

În cea de a doua epistolă Petru se adresează aceluiași credincios – iudeii creștini împrăștiați prin Asia Mică – la fel ca și în cea dintâi. Faptul acesta nu este arătat în versetele de la început, însă este precizat în cel dintâi verset din capitolul 3. În salutul cu care se începe epistola, el îi descrie, simplu, ca pe acei care primiseră o credință prețioasă ca și el, „prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”.

Ei crezuseră evanghelia așa cum o crezuse și el, și o astfel de credință, oriunde se află în inimă, este în adevăr prețioasă. Iar indicația de aici este la credința creștină care este prețioasă mai presus de orice cuvânt. Religia iudaică nu putea fi numită o credință. Ea a început cu vederea, la Sinai. Ea consta într-o lege a cererii cuplată de un sistem vizibil – „rânduielei pentru slujire și pentru sfântul locaș pământesc”(Evrei 9.1) – care erau o umbră a lucrurilor care aveau să vină. Ei se întorseseră de la acestea, care se asemănau cu ceea ce era real, dar nu erau decât o umbră, ca să aibă parte de credința prețioasă a lui Hristos, care pare pentru necredinciosii ca o umbră, dar care de fapt este realitate.

Dumnezeu și Mântuitorul „nostru” (1.1)

Credința aceasta prețioasă a ajuns la noi numai prin venirea Domnului Isus ca Mântuitor; și EL a venit ca să arate dreptatea Dumnezeului nostru. Scriind ca un evreu convertit către iudei convertiți despre „Dumnezeu și Mântuitorul nostru”, aceasta însemna „Dumnezeu lui Israel” care și-a desfășurat în credințioșii Sa față de vechile promisiuni și a intervenit în folosul lor, și al nostru, venind ca Mântuitor, ca rezultat fiind credința aceasta prețioasă a noastră.

Harul și pacea, în proporția cunoașterii Lui (1.2,3)

Iar Domnul Isus care a venit ca Mântuitor al nostru potrivit versetului 1, de asemenea este Cel prin care avem adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu, așa cum precizează versetul 2, și ne putem bucura de har și pace în proporția cunoașterii reale a lui Dumnezeu Însuși. În adevăr, prin cunoașterea Dumnezeului și Mântuitorului nostru, ale noastre sunt toate cele privitoare la viață și la evlavie.

Puterea dată de Dumnezeu și răspunderea de a o arăta practic (1.3-7)

Ne va fi de folos ca să înțelegem pasajul acesta, dacă notăm că:

1. Versetul 3 și cea dintâi parte a versetului 4 vorbesc de lucruri care sunt datorate de puterea lui Dumnezeu fiecărui credincios.

2. Ultima parte a versetului 4 ne arată obiectul pe care l-a avut în vedere Dumnezeu prin ceea ce ne-a dat.

3. Versetele 5-7 precizează felul în care suntem responsabili să arătăm practic ceea ce am primit, încât să se ajungă la obiectul pe care îl are Dumnezeu. Trebuie să fim caracterizați de lărgire și creștere. Ceea ce ne-a dăruit „puterea Sa divină”(vers. 3) urmează să se desfășoare cu toată „silința noastră” (vers.5).

Puterea divină primită pentru toate lucrurile privitoare la viață și evlavie (1.3,4)

Ce ne-a dăruit puterea divină? Toate lucrurile privitoare la viață și evlavie. Nu numai că am primit viața, dar și toate aceste lucruri necesare ca viața cea nouă să fie manifestată în viața creștină practică și într-o purtare evlavioasă. Apostolul nu se s oprește ca să specifice lucrurile date, el doar ne reamintește că avem promisiuni prețioase și de un fel nespus de mari. El folosește superlativul „cele mai mari” pentru că nimic nu poate depăși speranțele creștinului care se rezumă la venirea Domnului. Totuși câteva momente de cugetare ne-ar folosi să ne amintim de unele daruri pe care puterea aceasta divină ni le-a acordat: Duhul Sfânt locuind în noi, Cuvântul lui Dumnezeu scris pentru noi, tronul harului care este întotdeauna înaintea noastră, pentru a numi numai trei. Totuși am primit nu unele, ci toate lucrurile care au a face cu viața și evlavia. De aceea suntem în întregime pregătiți. Nimic nu lipsește din partea lui Dumnezeu.

Gloria și virtutea, caracteristice chemării noastre (1.3)

Toate aceste lucruri au ajuns la noi prin cunoașterea lui Dumnezeu ca Acela care ne-a chemat „la” sau „prin gloria și virtutea Sa”. Desigur, suntem chemați la gloria Sa (vezi 1 Petru 5.10). Aici ideea este că și gloria care este destinul și scopul nostru, și al acelei virtuți sau curaj care ne va conduce până la sfârșit.

Părtași firii divine, care este dragostea (1.4)

Aceste lucruri, fiecare în parte și toate împreună, sunt ale noastre pentru ca prin ele să fim „părtași naturii divine”. Orice credincios adevărat este „născut din Dumnezeu” și în sensul acesta este părtaș firii divine (vezi 1 Ioan 3.9); de aceea el practică dreptatea și umblă în dragoste (vezi 1 Ioan 2.29; 3.10). Înțelesul dat de pasajul acesta nu este totuși că prin lucrurile datorate nouă, noi am putea să fim născuți din nou, pentru că Petru scria chiar acelor care erau „născuți din nou” (1Petru1.23). De aceea noi suntem conduși într-o părtășie practică și plină de valoare a firii divine. Într-un cuvânt, dragostea este natura divină și de aceea versetele 5-7 descriu creșterea creștinului ca având culminarea în dragoste. Credinciosul a cărui inimă este plină de dragostea lui Dumnezeu este în adevăr părtaș al naturii divine, în sensul acestui pasaj.

Corupția care este în lume, rod al poftei (1.4)

Toată corupția din lume este rodul poftei. Cuvântul „poftă” cuprinde toate dorințele care izvorăsc din natura căzută a omului. Legea lui Moise a intervenit și și-a impus restricțiile asupra dorințelor omului căzut, însă în loc ca legea să restrângă pofta, poftele oamenilor au trecut dincolo de restricțiile legii și au continuat să-și răspândească în jur corupția. Toate corupțiile lumii își au originea în natura căzută a omului. Noi, cei

credincioși, am fost aduși să avem parte în natura divină, din care izvorăște sfințenia, și de aceea am fost scăpați din corupție. În puterea a ceea ce este divin am fost ridicați din ceea ce era natural pentru noi ca păcătoși; și nu este altă cale de scăpare decât aceasta.

Lucrarea în cei credincioși este în întregime a lui Dumnezeu, Căruia Îi place să folosească mijloacele omenești în lucrare (1.5)

Sunt de notat cuvintele cu care începe versetul 5: „Și tocmai pentru aceasta“. Adică tocmai pentru că „puterea Sa divină“ ne-a dăruit toate, acum este nevoie de ceva din partea noastră. Și acest ceva este „toată silința“.

Lucrarea, chiar și în inimile și viețile noastre ca oameni credincioși, este în întregime lucrarea lui Dumnezeu, totuși din cauza aceasta nu trebuie să cădem într-un fel de fatalism, ca și cum n-ar fi nimic de făcut din partea noastră. Trebuie să ne reamintim că lui Dumnezeu Îi place să folosească mijloace omenești în legătură cu unele aspecte din felul Său de a lucra și că El a rânduit ca orice cale a prosperității spirituale pentru fiecare credincios individual să fie prin silința spirituală a celui credincios. Nu este ceva surprinzător, pentru că este în totul de acord cu ceea ce vedem în lucrurile naturale. În cartea Proverbe (22.29) înțelepciunea divină este arătată în lucrurile naturale despre care citim: „Ai văzut un om harnic în lucrul său?“ El va sta înaintea regilor, nu va sta înaintea celor neînsemnați“.

Silința de a adăuga în credință, virtutea (1.5)

De aceea avem să adăugăm cu toată silința, la credința noastră, virtutea și toate celelalte lucruri enumerate în versetele 5-7. O traducere literală redă astfel aceste cuvinte: „Adăugați în credința voastră, virtutea; în virtute, cunoștința“. Dacă cea dintâi traducere dă ideea de clădire, ca și cum s-ar adăuga cărămidă peste cărămidă, cea de a doua dă ideea de creștere. Mugurul de pe pom în primăvară are în germenul mărunții delicios care se vede toamna în același loc. Totuși în rodirea mărunții multe lucruri și-au avut rolul lor, soarele și ploaia, și energia pomului care l-a făcut capabil să sugă din pământ umezeala și alte substanțe necesare. Fără energia vieții pomului, toate celelalte aveau să fie în zadar în ce privește rodirea unui măr.

Și noi avem să fim caracterizați de o energie care se străduiește într-un fel asemănător. Trăsăturile frumoase ale caracterului creștin care este ca un germen în fiecare creștin trebuie să se dezvolte în noi și în credința noastră; în ea se află virtutea sau curajul. Dacă n-ar fi virtutea care să ne facă în stare să ne distingem de ceea ce este lumea, credința noastră devine ea însăși foarte slabă.

Cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia (1.6)

În virtute urmează să avem cunoaștere. Virtutea împărtășește mereu tărie caracterului unui om; dar dacă puterea nu este folosită potrivit cunoașterii, a acelei cunoașteri mai mari și mai bună ca toate – cunoașterea lui Dumnezeu și a voinței Sale – ea poate deveni un lucru periculos.

În cunoaștere trebuie să avem înfrânarea, sau cumpătarea. Dacă suntem conduși numai de cunoaștere, putem foarte ușor să devenim persoane cu extreme. Credinciosul cu mare claritate intelectuală poate cu ușurință să acționeze în așa fel încât să pună în primejdie binele fratelui cu o pricepere mai mică, așa cum ne arată Romani 14 și 1 Corinteni 8. De aceea este nevoie de „înfrânare“.

În înfrânare trebuie să avem răbdare. Trebuie să fim încercați, puși la probă. Credinciosul care are răbdare trece învingător prin ele.

În răbdare, evlavie sau pietate. Învățăm să trăim conștienți de prezența lui Dumnezeu. Îl vedem pe Dumnezeu în împrejurările noastre și ne purtăm ca sub privirile Lui.

În evlavie, dragoste frățească (1.7)

În evlavie, dragostea frățească (gr.philadelphia), pentru că acum suntem în stare să ne potrivim cât mai bine celor care sunt credincioși împreună cu noi. Îi vedem de asemenea în relație cu Hristos și ca născuți din Dumnezeu, și nu potrivit toanelor și închipuirilor noastre, părtinirii noastre, ceea ce ne place și nu ne place.

În dragoste frățească avem să adăugăm dragostea (gr.agapen); aceasta este dragostea divină, care iubește ceea ce în mod natural nu este de iubit, deoarece acum izvorul vieții este înăuntrul nostru și de aici dragostea nu are nevoie să fie provocată de prezentare din afară a unei atracții. Cel credincios care printr-o creștere spirituală bună iubește în felul acesta, dă dovadă că este părtaș firii divine într-un fel foarte practic, și este roditor așa cum arată versetul 8.

A nu fi leneși sau neroditori în cunoașterea Domnului (1.8)

Lucrurile acestea, notăm, trebuie să fie în noi și să fie din belșug. Ele sunt ca hainele pe care le îmbrăcăm și apoi le dezbrăcăm la numite ocazii. Ca rod, ele sunt produsul și dezvoltarea vieții divine înăuntru și, dacă sunt din belșug în noi, dovedesc că nu suntem „nici leneși, nici neroditori în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos“.

Lenea este opusul silinței. Ce suntem, leneși sau silitori? Unii creștini sunt foarte silitori în câștigarea banilor și chiar în umblarea după plăceri, dar leneși în lucrurile lui Dumnezeu. De ce să te miri atunci că sunt ofiliți spiritual? Alții însă, în timp ce dau atenția necesară serviciului sau muncii pe care o au, sunt silitori în lucrurile lui Dumnezeu. Nimeni n-are de ce să fie surprins că ei progresează spiritual.

Contrastul dintre un credincios care crește spiritual și unul care a uitat că a fost curățit de păcatele lui (1.8,9)

Versetele 8 și 9 din acest capitol ne prezintă un contrast puternic. Credinciosul silitor care crește spiritual și în care prin urmare roada Duhului se află din plin, nu este nici leneș nici neroditor în cunoașterea Domnului Isus. Pe de altă parte, este posibil pentru un credincios să fie, cel puțin pentru un timp, și leneș și neroditor și prin urmare să fie în situația tristă descrisă în versetul 9. Unul ca acesta este orb, cu vederea scurtă și cu memoria scăzută.

Cel căzut din versetul 9 este evident un credincios adevărat. Nu se spune că el niciodată n-a fost curățit de vechile lui păcate; nu se spune nici că dacă odată a fost salvat, acum n-ar mai fi curățit de păcatele lui; însă ceea ce a uitat este curățirea de vechile lui păcate. El a fost

curățit, dar a uitat faptul acesta. Trebuie să facem deosebire deci între cel căzut din versetul acesta și cel căzut la care se referă Evrei 6, de asemenea în parabola semănătorului (Luca 8.3). Cel căzut

Cel căzut descris în Evrei 6 este un apostat care a căzut alături de credința creștină, într-o astfel de lepădare de ea încât răstignește din noi pentru sine pe Hristos, și cazul lui este cu totul fără speranțe.

În parabola semănătorului, cel căzut este unul care primește cuvântul în minte și în emoții, fără să-i pătrundă în conștiință. Unul ca acesta poate spune că s-a întors la Dumnezeu, dar fără ca aceasta să fie o realitate, și îndată se leapădă. Cazul acesta, deși dificil, nu este fără speranțe, pentru că un astfel de om s-ar putea să devină în mod real întors la Dumnezeu.

Aici însă, în 1 Petru 1.9, este vorba de un credincios adevărat; și dacă unii ar fi dispuși să întrebe dacă poate exista o astfel de situație, ne putem îndrepta spre episodul din însăși istoria lui Petru care ilustra ceea ce spune el în versetul acesta. Dacă am socoti orbirea lui Petru ca propria lui slăbiciune în noaptea trădării, dacă am recunoaște vederea lui scurtă când se ducea în locul cel mai periculos ca să se încălzească la foc în mijlocul dușmanilor Domnului, și apoi prins în cursă de acea slujnică și căzând în manifestarea vechilor păcate, de a blestema și a jura, am înțelege cum, cel puțin pentru un moment, el uitase că fusese curățit. Și desigur, noi nu suntem mai buni decât Petru. Cât de des și trist am ilustrat fiecare dintre noi cele spuse în versetul 9!

Siguranța alegerii celor credincioși (1.10)

Ca să fim feriți de cădere, desigur, trebuie să ne amintim de silința la care ne îndeamnă Petru. Calea de a nu da înapoi este de a merge înainte. Având aceste lucruri din belșug în noi (vers. 8) și făcându-le (ver.10), vom fi păziți de cădere și în felul acesta se va arăta că suntem în adevăr chemați și aleși de Dumnezeu.

Cum l-au privit ceilalți ucenici pe Petru după căderea lui umiltoare? Probabil le-a fost teamă pentru moment că se va dovedi și el a fi un al doilea Iuda. Desigur, s-au întrebat dacă el era în adevăr unul dintre ei. De aceea a fost mesajul special: „Spuneți ucenicilor Săi și lui Petru” (Marcu 16.7). ei nu erau siguri de „chemarea și alegerea” lui.

Credincioșilor sinceri și plini de zel din Tesalonic, apostolul Pavel le scria: „Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră” (1 Tes.1.4). Cum putea el să știe cu atâta încredere? Dacă citim capitolul 1 din cea dintâi epistolă către ei, vedem cât de minunat progres făcuseră ei într-un timp scurt de la întoarcerea lor la Dumnezeu. De aceea era imposibil să se îndoiască de alegerea lor. Ei își făcuseră sigură alegerea.

Intrarea din belșug în împărăția veșnică, deosebită de intrarea în cer a celor credincioși fără deosebire (1.11)

Vitalitatea și rodnicia care caracterizează pe un credincios silitor dau nu numai dovada chemării și alegerii lui în prezent, dar sunt și pline de promisiune pentru viitor. Înaintea noastră este „Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” și, deși toți creștinii vor intra în împărăția aceasta, credinciosul roditor va avea o „intrare din belșug”, așa cum spune clar versetul 11.

„Împărăția veșnică” nu este cerul. Nimeni nu câștigă cerul ca rezultat al sânguinței sau al rodnicie; nici nu există această situație, ca unii să câștige o intrare din belșug acolo, iar alții o intrare sărăcăcioasă. Nu există intrare în cer decât prin lucrarea lui Hristos – o lucrare perfectă și disponibilă pentru toți cei care cred – încât toți intră acolo, toți intră în același fel și de pe același nivel fără deosebire.

Împărăția veșnică va fi stabilită când Isus va veni din nou, și în legătură cu ea vor fi date răsplătiri după cum ne învață parabola din Luca 19.12-27. Vor fi prin urmare mari deosebiri cu privire la locul pe care credincioșii îl vor ocupa în împărăție, și dacă intrarea noastră va fi din belșug sau nu. Totul va depinde de stăruința și credincioșia noastră. Amintirea faptului acesta ne va face să ne pună în mișcare zelul și devotamentul.

Amintirea unor adevăruri către inimă și conștiință, Petru având darul de păstor (1.12,13)

Cunoscând de asemenea cât de ușor și repede uităm chiar și lucrurile cu care suntem bine familiarizați, apostolul Petru, ca un păstor sărguincios al sufletelor le amintește mereu lucrurile acestea. Ei le cunoșteau; desigur, ei erau întemeiați în adevărul care fusese adus la lumină în Hristos – în adevărul prezent pe care îl aveau – totuși încă era nevoie să li se reamintească. Cât de mult avem noi nevoie de aceste reamintiri, pentru că obiectul pe care îl avea Petru era: „să vă trezesc prin aducerea aminte”.

Să notăm gândul acesta! Ascultăm cuvântări sau citim articole care nu conțin ceva nou pentru noi. Să nu le disprețuim din cauza aceasta. Lucrarea principală a unui învățător poate fi să ne instruiască în adevărul creștinismului, adevăr care este totuși vechi în el însuși, însă destul de noi pentru cei pe care îi învață. Îndatorirea principală a unui păstor este să ajungă la inimile și conștiințele credincioșilor, aplicându-le lucrurile în care au fost instruiți, trezindu-i și ținându-i într-o condiție de veghe. Oare nu avem cei mai mulți dintre noi nevoie mai mult de slujirea aceasta din urmă decât a celei dintâi? A practica mai din plin ceea ce cunoaștem este probabil mai necesar decât a ne lărgi aria cunoașterii.

Cuvintele lui Petru care rămân în Noul Testament după plecarea lui (1.14,15)

Acum Petru privea spre ceasul morții sale. Domnul Isus făcuse aluzie la moartea lui, așa cum este scris în Ioan 21.18,19. În timpul când scria, el știa că ea avea să aibă loc curând. Nu este izbitor faptul că Petru avea nevoie să i se spună că va muri? Ce mărturie a faptului că nu moartea, ci venirea Domnului este în adevăr nădejdea creștinului.

Dar vedem ce a făcut Petru cu această cunoaștere și cum s-a purtat cu străduința pe care în acest capitol o dădea ca îndemn altora. Versetul 15 ne spune: „Dar mă voi strădui ca și după plecarea mea să puteți oricând să vă amintiți de aceste lucruri” – și apoi el merge mai departe să sublinieze realitatea și siguranța împărăției viitoare despre care începuse să vorbească în versetul 11, fără a se opri să arate ce intenționa să facă. Iar ceea ce își propusese și împlinise sub călăuzirea și inspirația Duhului Sfânt era să scrie epistola pe care o citim acum. Cu ajutorul ei putem acum oricând să ne amintim lucrurile acestea, deși glasul lui Petru nu se mai aude de mult.

Observăm că aici nu este nicio menționare a ideii de a se ridica o altă generație de apostoli sau de oameni inspirați, nicio vorbă de succesiunea apostolică. Ceea ce este indicat ca luând locul apostolilor este Scriptura, îndeosebi scrierile apostolilor, cu alte cuvinte, Noul Testament. nici un învățător nu poate vorbi cu autoritatea pe care o are Scriptura inspirată. Dacă neglijăm Biblia, în zadar vom asculta pe cei mai dăruți oameni.

Profeția împărăției glorioase și vederea ei pe muntele transfigurării (1.16-18)

Ne-au fost puse în mișcare gândurile prin faptul că străduința își va avea răsplătirea când va veni ziua împărăției veșnice a Domnului nostru. Totuși Petru scria unor oameni care din zilele părinților lor aveau ca nădejde împărăția Mesiei, și care totuși îl văzuseră lepădat și răstignit. Ar fi fost ei inspirați atunci să se întrebe dacă în final toate profețiile despre împărăția Sa glorioasă și reală referitoare și la cer și la pământ aveau să fie interpretate doar ca figuri de vorbire – descrieri încântătoare și practice, care nu arătau decât o stare spirituală și invizibilă în ceruri? S-ar fi putut să fi fost o astfel de gândire pentru că noi suntem în mod natural creaturi înclinate spre extreme. Oamenii care altădată gândeau în totul că venirea Mesiei promis va fi în glorie publică și nicidecum că venirea Lui va fi în smerenie, când ajung convingși că El a venit să sufere, sunt gata să-și schimbe gândirea cu totul, că nu va mai fi nimic din împărăția și gloria Sa.

Puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos atât de mult spuse în mărturia profetică nu sunt totuși „basme iscusit alcătuite” și Petru poate da o mărturie hotărâtoare despre realitatea ei. În versetele 16 și 18 el ne spune: Mărturia profetică este adevărată și împărăția profetită este o realitate substanțială care va fi arătată la timpul ei, „pentru că noi am și văzut-o în felul cum este ea!”. El se referă desigur la transfigurare, scenă istorică în trei din cele patru evanghelii și la care au fost martori el însuși, Iacov și Ioan.

Împărăția glorioasă a Domnului nostru Isus a fost de mult văzută de niște martori aleși, sub o formă pe care am putea-o numi un exemplu. Ea s-a arătat ochilor, de asemenea și urechilor. Ei au fost „martori ai măreției Sale”, și totodată „noi am auzit acest glas rostit din cer” – glasul care venea din „gloria minunată” spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Eu îmi găsesc plăcerea”.

Sfinți cerești și sfinți pământești (1.18)

Totuși unii ar pune întrebarea: în ce fel scena transfigurării a fost un model al „puterii și venirii Domnului și în felul acesta o confirmare a împărăției glorioase? Ea așa a fost deoarece El era Obiectul central și glorios a toate. Sfinții care se bucură de partea cerească a împărăției erau reprezentați de Moise și Ilie. Sfinții de pe pământ erau reprezentați de Petru, Iacov și Ioan. Sfinții cerești erau asociați cu El și intrau în mod inteligent în gândurile Lui în conversație. Sfinții pământești erau binecuvântați de prezența Lui, deși orbiti de gloria Lui. Era o vedere a „Fiului Omului venind în împărăția Sa” (Matei 16.28); o vedere a „Împărăției lui Dumnezeu venită în putere” (Marcu 9.1); o vedere a „Împărăției lui Dumnezeu” (Luca 9.27).

Împărăția glorioasă și veșnică a Domnului Isus este deci o realitate binecuvântată și substanțială. Ea va veni în mod hotărât. Noi vom intra în ea în așa numita parte „cerească” (2 Tim.4.18). Întrebarea care rămâne de pus este: în ce fel vom intra în ea? Va fi ea o intrare din belșug? Vom intra ca un vas curățit și pregătit, cu toate pânzele sus? Sau vom intra mai degrabă ca un vas lovit și naufragiat? Răspunsul va fi dat de fiecare cu o străduință spirituală – sau cu o lenevie spirituală și lipsă de grijă care ne caracterizează în aceste zile.

Confirmarea mărturiei profetice a Vechiului Testament (1.19)

Transfigurarea Domnului Isus a fost nu numai o confirmare specială și exactă a realității împărăției Sale viitoare, dar și într-un fel general a fost o confirmare a întregii mărturii profetice a Vechiului Testament. Aceasta ne-o spun cele dintâi cuvinte ale versetului 19: „și avem făcut mai sigur cuvântul profetic”. Nu este greu de înțeles lucrul acesta, dacă cercetăm Vechiul Testament și observăm cum toate prezicerile lui strălucitoare se centrează în împărăția Mesiei pe pământ, încât a dovedi realitatea împărăției Sale glorioase viitoare înseamnă a dovedi întreaga mărturie profetică a Vechiului Testament.

Profeția ca o lampă care strălucește într-un loc întunecos (1.19)

Acești creștini dintre iudeii de la început erau poate înclinați oarecum să ignore profeția Vechiului Testament, ca și cum ar fi fost înlocuită de întorsătura evenimentelor dată de suferințele lui Hristos atât de neașteptate pentru ei. apostolul Petru îi încredințează aici de valoarea și importanța ei, ca de „o lumină strălucind într-un loc întunecos”. Cuvântul „întunecos” se întâlnește în originalul grec numai aici și are sensul de „mizerabil, jalnic, murdar. Lumea cu toate invențiile ei înțelepte și elegante este doar un loc murdar în felul de estimare al lui Dumnezeu, de asemenea și în estimarea fiecărui creștin care este învățat de El. singura lumină în mizeria aceasta este cea care vine de la lampa profeției. Oamenii își închipuie în zadar un fel de „mileniu” care să se dezvolte din mizeria aceasta. Astfel de imagini nu sunt decât un miraj. Lampa profeției ne aduce în lumina hotărârii și a lucrării viitoare a lui Dumnezeu în ce privește judecata și mântuirea, și ea ne face în stare să vedem mizeria cumplită a lumii așa cum este, de asemenea și gloria lumii viitoare.

Ziua lui Hristos și steaua dimineții care răsare în inimi (1.19)

Avem să luăm aminte la lumina lămpii profeției „până se va ivi ziua și va răsări steaua de dimineață în inimile noastre”. „Ziua” este desigur ziua lui Hristos – ziua gloriei Sale – când nu va mai fi nevoie de lampă. Înainte de a se face ziua totuși răsare steaua dimineții, și mai înainte de a răsări soarele pe deplin, ea răsare în inimile noastre.

Steaua dimineții este o aluzie la venirea lui Hristos pentru ai Săi, înainte de a apărea public lumii ca „Soarele dreptății”. Ca stea a dimineții El este caracteristic nădejzii creștine; și când steaua dimineții este în inima credinciosului, acel credincios este într-o așteptare plină de bucurie a venirii Mântuitorului său ceresc. Noi avem să luăm deci seama la cuvântul profeției până ce se va ivi ziua gloriei lui Hristos și până ce suntem conduși în felul acesta în bucuria deplină a propriei nădejdi creștine, pentru că profeția Noului Testament ne-a adus înainte ceea ce n-a fost niciodată menționat în Vechiul Testament. Pentru a spune lucrul acesta cu alte cuvinte, scopul profeției are două aspecte: întâi, să-și trimită razele în întuneric, până ce va veni ziua gloriei lui Hristos; în al doilea rând, să conducă inima credinciosului între timp în realizarea și bucuria deplină a propriei lui nădejdi.

Înțelesul corect al profeției când ea e pusă în legătură cu întregul (1,20,21)

Mulți creștini se feresc cu totul de profeție pentru că, spune ei, ea a devenit doar un câmp de luptă a unor scoli rivale de interpretare printre adevărații credincioși și deseori un teren de înșelare din partea conducătorilor sistemelor religioase false cu noțiunile lor eretice. Este foarte mult adevăr în faptul acesta, însă remediu nu este de a ignora profeția, ci de a ține seama de ea într-un mod corect dând atenție celei dintâi reguli pentru folosirea ei, așa cum ne este arătat în versetul 20.

„Nicio profeție a Scripturii nu se interpretează singură” sau „nu vine din propria ei interpretare”. Aceasta nu înseamnă, așa cum pretind catolicii, că nicio persoană nu are vreun drept individual să se ocupe cu ceea ce spune Scriptura, ci să accepte ceea ce „biserica” catolică, reprezentată de papă și de consiliu, declară care trebuie să fie înțelesul. Aici este vorba de o înștiințare împotriva tratării unor cuvinte profetice ca și cum ar fi de interpretat separat de masa învățaturii profetice. Orice profeție este legată și în legătură cu întregul, și numai în felul acesta poate fi înțeleasă. Ea n-a fost rostită niciodată prin voința omului, ci prin inspirația Duhului lui Dumnezeu. El a folosit oameni diferiți în perioade diferite, însă gândirea Sa pătrunde în toate. Fiecare profeție în parte va fi înțeleasă și interpretată corect când este văzută în legătură cu întregul, din care face parte. Aici se află motivul opiniilor diferite și chiar al ereziilor regretabile.

Inspirația Scripturii: oameni care au vorbit conduși de Duhul Sfânt (1.21)

Este de notat cum se vorbește despre inspirație în versetul 21: „oameni conduși de Duhul Sfânt au vorbit de la Dumnezeu”. Ei și-au pus condeiul pe hârtie sub puterea Duhului Sfânt, de aceea El este adevăratul Autor a tot ce a fost scris în felul acesta.

Înștiințare împotriva profețiilor falși (2.1)

Totuși orice lucru al lui Dumnezeu, și prin urmare bun, este imitat de puterea satanică și de acea capitolul 2 începe cu o înștiințare. Când în vechime Duhul Sfânt conducea pe unii oameni să rostească ceva din partea lui Dumnezeu, marele adversar ridica falși profeți în popor. Avem multe exemple de felul acesta în Scriptură. În zilele lui Ahab lucrurile ajunseseră într-o astfel de situație încât Ilie putea spune: „Numai eu am mai rămas profet al Domnului, iar profeții lui Baal sunt 450 de bărbați” (1 Regi 18.22) și chiar după nimicirea profețiilor lui Baal erau vreo 400 profeți care îl înșelau pe Ahab ca să-l ducă la moarte, spre deosebire de un profet, Mica, fiul lui Imla, care îi spunea adevărul. Și toți acești profeți nu vorbeau în numele lui Baal, ci spuneau: „Suie-te la Ramot din Galaad, pentru că Domnul îl va da în mâna regelui (1 Regi 22.12)

Învățători mincinoși cu cuvinte înșelătoare (2.1,3)

Din nou Dumnezeu dădea mărturie profetică prin cuvintele inspirate ale apostolilor și ale altora, iar adversarul se pregătea să-și repete tactica. De aceea Petru înștiința pe acești creștini de la început că trebuiau să fie în gardă împotriva învățătorilor falși care vroiau să introducă pe furie erezii „distrugătoare”. Satan nu este niciodată mai periculos ca atunci când lucrează în secret, pe furie. Atunci, în loc să dea un atac direct, tăgăduind cu îndrăzneală adevărul, se strecoară într-o latură, încercând să înșele pe credincioși cu cuvinte bine întocmite dar false, așa cum spune versetul 3.

Pe furie, erezii distrugătoare (2.1-3)

Atacul acesta într-o anumită latură reușește în mai mare măsură decât aracul direct. Pot fi multe ilustrări în privința aceasta. Cu mulți ani în urmă un atac direct îndrăzneț a fost făcut referitor la Dumnezeirea lui Hristos și s-a format grupul unitarian. Rămăsese pentru un timp o mișcare relativ neînsemnată. Însă în ultimii ani doctrina unitariană s-a introdus în mod lateral în denominațiile care se numeau ortodoxe și plaga s-a răspândit ca fulgerul.

Să fim deci în gardă împotriva acestor învățători falși. Ei vor avea un exterior plăcut și cuvintele lor vor fi bine întocmite, adaptate îndemânatic să-i facă pe credincioșii simpli să nu se păzească de ei. Ei vă vor spune că și ei cred în „divinitatea lui Hristos”, dar atunci desigur vor susține că omul este mai mult sau mai puțin divin. Ei acceptă adevărul „ispășirii”, însă folosesc cu abilitate cuvântul „veșnic” ca să arate că ar însemna doar un „timp îndelungat” atunci când este pus în legătură cu pedeapsa. Și așa mai departe.

Judecata grabnică a celor care îl leapădă pe Stăpânul care i-a cumpărat (2.1-3)

Ei merg până acolo încât „Îl tăgăduiesc pe Stăpânul care i-a cumpărat”. El i-a cumpărat, pentru că prin moartea Sa a cumpărat întreaga lume de dragul comorii ascunsă în ea (vezi Matei 13.44). nu se spune că El i-a răscumpărat, pentru că răscumpărarea se referă numai la credincioșii adevărați. Descoperindu-și în felul acesta adevăratul lor caracter, ei aduc asupra lor o grabnică distrugere – care nu înseamnă că distrugerea îi va ajunge într-un timp foarte scurt, ci că atunci când va veni va cădea peste ei în mod grabnic, pentru că vina lor nu mai admite vreo examinare și nu va fi nevoie de un progres îndelungat de judecată necesară pentru a o stabili. „Pieirea lor dormitează” (v.3). Din nefericire mulți îi vor urma, cum citim. Și rezultatul ereziei lor este nu numai ruina lor însăși și a celor înșelați de ei, dar și aducerea căii lui Dumnezeu într-o faimă proastă. Aceasta este întotdeauna calea lui Satan. În ura lui oarbă el poate căuta să ruineze sufletele, dar dorește fierbinte să-L discrediteze pe Dumnezeu și adevărul Lui.

Dumnezeu n-a cruțat pe cei care au păcătuit (2.4-6)

Totuși Dumnezeu este mai mult decât gata să Se ocupe de situația creată în felul acesta. El este în mod perfect în stare de a descurca orice confuzie, așa cum ne spune versetele 4-10. Când citim aceste 7 versete vedem că nu este nicio oprire până la sfârșitul versetului 10. Este o frază lungă: „Dacă Dumnezeu nu a cruțat îngerii... nu a cruțat lumea veche... și...a condamnat la pieire (cetățile)... și l-a salvat pe dreptul Lot, Domnul știe să-i salveze pe cei evlavioși... și să-i păstreze pe cei nedrepti... ca să fie pedepsiți”. Este un fapt foarte încurajator pentru credincioși, totuși trebuie să fie îngrozitor pentru cei neevlavioși.

Teologia de astăzi a creat un „dumnezeu” mintal, care, fiind prea slab sau prea indiferent, cruță pe oricine și orice, pentru ca în felul acesta să se arate a fi „dragoste”, dar acesta nu este Dumnezeu Noului Testament, după cum nu este nici al celui Vechi. Dumnezeul Noului Testament este Dumnezeu și al celui Vechi, după cum arată Scriptura. Când în vechime au păcătuit unii îngeri, El nu i-a cruțat, ci îi ține în lanțuri pentru judecată. Când lumea dinainte de potop a ajuns la culmea nelegiuirii, Dumnezeu nu i-a cruțat pe oameni, deși a salvat o mică

rămășiță de opt persoane, în corabie. Mai târziu a distrus Sodoma și Gomora, totuși l-a salvat pe dreptul Lot. Tot în felul acesta se vor arăta din nou lucrurile acestea. El va salva pe cel drept și va păstra pe cel nedrept pentru judecată, și aceasta îndeosebi când oamenii se arată a fi imorali și gata să disprețuiască autoritatea.

Lot, un om drept, salvat din situația lui încurcată (2.7-9)

Oricât de multe erezii nimicitoare s-ar introduce, și prin urmare oamenii ar fi înșelați și calea adevărului ar fi blasfemiată, Domnul va ști să-i descurce pe ai Săi și să-i judece pe cei neevlavioși. De obicei noi nu suntem în stare să deosebim lucrurile, și cu atât mai mult să le descurcăm. Cine dintre noi, citind istoria lui Lot numai așa cum ne este redată în Geneza, ar putea observa cu oarecare siguranță care era adevărata lui stare înaintea lui Dumnezeu? El împărtășise pentru un timp calea lui Avraam; dar împărtășise el cât de cât și credința lui Avraam? Istoria care i-a urmat nu se arată deloc potrivită credinței; încât n-am putea spune ceva favorabil. Totuși Scriptura aceasta răspunde oricărei întrebări ne-am pune. Se spune clar că el era un om drept, deși foarte încâlcit în lume și prin urmare ducând o viață mereu zbuciumată. Dumnezeu îl cunoștea și l-a salvat prin mâna îngerilor.

Ce răsunset au aceste cuvinte pentru noi! Cât de jalnic ar fi să fim atât de încurcați încât, deși adevărați credincioși, n-ar fi posibil pentru cei care ne înconjoară să spună că am fi în mod real, decât numai dacă Dumnezeu și-ar spune cuvântul în privința aceasta. Dimpotrivă, să dorim să ne separăm de lume în mod clar, ca epistole ale lui Hristos, „cunoscute și citite de toți oamenii”(2Cor.3.2,3). Aceasta ne va fi de folos și în ziua care va veni. Ne va feri de asemenea în prezent de multe dureri sufletești, de chinul acesta al minții de care a suferit Lot. Credinciosul lumesc se situează foarte aproape de cel mai nefericit om.

Ca rezultat al ereziilor nimicitoare: satisfacerea poftelor și disprețuirea autorității (2.10)

Cele două rele menționate în versetul 10 se pare că însoțesc întotdeauna „ereziile nimicitoare” ca rezultat natural al lor. Firea păcătoasă găsește o atracție în erezii pentru că îi place să fie satisfăcută și să-și facă voia și să disprețuiască și să vorbească împotriva a tot ce i-ar împiedica dorințele. Adevărul dă sentința de condamnare asupra firii păcătoase: erezia dimpotrivă, o hrănește. Aceste două rele – propria satisfacție chiar în lucrurile josnice, și nesupunerea sub scuza de a obține o libertate mai largă – sunt foarte proeminente – în ultima parte a acestui capitol 2.

Contrastul dintre îngeri, mai mari în putere, și învățătorii falși care sunt ca animalele fără minte (2.11,13)

Contrastul dintre versetele 11 și 12 este foarte izbitor. Acești învățători falși sunt simpli oameni. Îngerii care sunt mai mari decât omul în puterea lor nu aduc nicio acuzație împotriva celor care sunt autorități, oricât de mult aceștia ar merita dezaprobare în felul nechibzuit în care lucrează. Însă învățătorii aceștia, care vorbesc despre autorități într-un fel care ar arăta că ei ar fi mult mai mari decât îngerii, în realitate sunt – nu îngeri, ci – asemenea unor „animale din fire fără rațiune, făcute să fie prinse și să piară”. Sărmanul animal fără rațiune – căci așa este animalul – distruge fără nicio atenție tot ce nu poate pricepe. Așa sunt și acești oameni; ei atacă și distrug violent ceea ce nu înțeleg.

Batjocoresc ce nu cunosc și pier în însăși stricăciunea lor (2.12)

Mulți învățători de felul acesta sunt descriși aici. Cât de categoric atacă ei temeliile vechi ale credinței! Ce înseamnă autoritatea lui Petru, a lui Pavel, a lui Ioan sau chiar a lui Isus Însuși în fața cuvintelor și scrierilor lor biciuitoare? Totuși cel mai simplu om, care a fost născut din nou și a devenit copil al lui Dumnezeu, își dă seama că ei n-au nici cea mai mică înțelegere în privința lucrurilor pe care le atacă.

Avem să tremurăm și să fim intimidați de acestea atacuri, noi care suntem credincioși în Hristos în felul de altădată, de la început? Nicidecum, nu este cazul. S-ar părea că nimic nu poate sta în fața lor în pornirea lor nebună, dar este așa numai pentru că Dumnezeu este îndelung-răbdător și va veni timpul să-și arate dreptatea față de ei. Ni se reamintește lucrul acesta în cuvintele cu care se termină versetul 12. Credința lui Dumnezeu supraviețuiește într-o sănătate deplină; învățătorii falși „pier în stricăciunea lor” și își primesc răsplata nelegiurii lor.

Învățătura lor: alianța nesfântă cu lumea (2.13,14)

Cât de teribilă este acuzația adusă împotriva lor în versetele 13 și 14!. Adulterul care îi caracteriza poate nu este literal în toate cazurile, însă în semnificația lui spirituală el se aplică desigur tuturor învățătorilor falși, pentru că ei fie că învață, fie că încuviințează alianța nesfântă cu lumea. De aceea ei nu numai că își găsesc plăcerea în înșelătoriile lor – în ideile cu totul greșite din gândurile lor – dar ei înșeală sufletele instabile, neștiutoare. Se distrug pe ei înșiși, dar ajung și un blestem, distrugând și pe alții.

Banii: secretul motivelor profeților falși (2.15,16)

În versetul 15 sunt demascate motivele lor secrete. Ei au urmat calea lui Balaam. Deci nu este nimic original în ceea ce făceau. Eu urmau calea care avea o amintire rușinoasă, bătătorită de Balaam, care și-a vândut pentru bani darul profetic. El n-a fost cea dintâi persoană care să profetizeze pentru plată, pentru că acesta era întotdeauna un obicei în religiile idolatre, dar se pare să fi fost cel dintâi care să se ofere să profetească în Numele Domnului pentru plată. Întrebarea supremă pentru Balaam era: „Mă va plăti?”. Dacă era o propunere ca să fie plătit, profeția atât de mult cât se putea. Era o nebulie teribilă care aducea o degradare morală teribilă. În versetul 12, notăm, profeții falși sunt puși la nivelul unor „animale din fire”; în versetul 16 Balaam este mai jos decât ele. O măgăriță necuvântătoare a fost în stare să-l mustre.

Care este deci motivul secret dinapoia atacurilor multe și felurite ale învățătorilor falși de astăzi? Este aceeași istorie. Adevăratul impuls dinapoia lor este: se plătește!

În general se plătește financiar. Cu ani în urmă „pastorul” Russell conducea o mare companie în Londra, închiriind cele mai scumpe localuri și făcând reclame enorme, iar un ziar raporta că el a spus că de fapt nu mai știa ce să facă după aceea cu mulțimea banilor care i-au fost dăruți.

Întotdeauna se plătește dacă faima, renumele este lucrul dorit. Ziarele pline de lucruri extraordinare folosesc pentru vânzare mare noutăți false. Este, din nefericire, o cale deschisă, largă, pentru promovarea diferitelor cercuri eclesiastice.

Fântâni fără apă, nori alungați de furtună, care nu dau nimic (2.17)

Și când sunt preferați și în mare cinste, ce au ei de dat? Chiar nimic. Ei sunt „fântâni fără apă” și de aceea nicio sete spirituală nu poate fi potolită de ei. Sunt ca niște „nori mânați de furtună” care dau puțin sau nimic ca să învieze pământul uscat.

Vorbesc cu trufie lucruri de nimic (2.18)

Realizează ei ceva? Din nefericire, da! Ei rostesc „cuvinte mari, umflate de deșertăciune” pentru a prinde în capcană multe suflete. Cu câtă exactitate sunt inspirate cuvintele Scripturii! Când oamenii necredincioși caută să prezinte ca știință lucruri care îi depășesc, se vede foarte repede că folosesc „cuvinte mari, umflate de deșertăciune”; și cuvinte de deșertăciune se arată când se ating de „lucrurile lui Dumnezeu”, cunoscute nu de om, ci de Duhul lui Dumnezeu (1 Cor.2.11). Cu aceste cuvinte deșarte, ei ademenesc pe unii „care tocmai au scăpat de cei care umblă în rătăcire, promițându-le libertate.

Promisiunea libertății, ei înșiși fiind robi au stricăciunii (2.19)

Libertate! Cuvântul acesta are un sunet foarte obișnuit. Nu ți-a spus oare nimeni: „De ce să fii rob de aderarea oarbă față de Biblie, care îți închipui că este inspirată? De să nu-ți însușești vederea luminată din timpul nostru? Tratează-o ca o carte obișnuită, desigur, clasică și interesantă, dar fără o autoritate supranaturală. În felul acesta îți vei elibera mintea de încurcăturile ei și vei începe să te miști cu toată libertatea în câmpul vast al speculațiilor actuale”. Ce propunere ispititoare! Cât de distrugător lucrează ea printre oamenii bine intenționați cu gândirea nestatornică, care tocmai au scăpat de cei care umblă în rătăcire și de stricăciunea din lume, totuși doar îmbunătățiți, nu născuți din nou. Ea le deschide înainte o cale, aparent bună, chiar în vechea stricăciune din care tocmai ieșiseră.

Cei neîntorși la Dumnezeu, cu o îmbunătățire exterioară, asemenați cu câinele și cu scoafa (2.20-22)

Victimele acestor învățători falși, care sunt astfel încurcați din nou și final în stricăciunea lumii în așa fel încât starea lor din urmă este mai rea decât la început, nu sunt suflete întoarse la Dumnezeu, ci doar oameni care printr-o anumită cunoaștere dobândită spre Domnul și-au schimbat căile într-un mod exterior. De aceea ei sunt asemenați cu câinele și scoafa, amândouă animale necurate. Așa este firea câinelui, că are obiceiul tare neplăcut de a se întoarce la ceea ce a vomitat. Ala este firea scoafei, că oricât de bine ai spăla-o, ei îi place să se scalde în mocirlă la cea dintâi ocazie. Persoana care s-a luminat probabil intelectual și prin urmare s-a reformat în faptele exterioare, totuși fără acea schimbare fundamentală a firii produsă de nașterea din nou, cade victimă în ușurință. Învățătorul fals îi promite libertate și prin cuvintele lui umflate de deșertăciune, îi taie legătura neînsemnată mintală care îl reținea, și el este din nou înapoi în vechile lui căi ale păcatului, fie vărsătură (necurăție adusă dinăuntru), fie noroi (necurăție din afară).

Aceștia au avut o „cunoaștere a Domnului și Mântuitorului” (v.19), au cunoscut „calea dreptății” (v.21), „au scăpat de cei care umblă în rătăcire” (v.18), dar s-au întors înapoi spre pierirea lor veșnică. Tristă, tristă le este starea, dar cine ar putea descrie judecata care îi va ajunge din urmă pe acești falși învățători care le-au adus ruina? La timpul potrivit ea nu va întârzia, cum spune versetul 3.

Importanța imensă a adevărului profetic (3.1,2)

Capitolul 2 deci arată o situație foarte întunecată. El introduce, ca o paranteză, o înștiințare necesară. Cu capitolul 3 apostolul Petru se reîntoarce la tema lui principală, la imensa importanță a adevăratei profeții. Credinciosul adevărat, fiind născut din nou, are o minte curată. Totuși, deși este curată, are nevoie să i se reamintească mereu ceea ce Dumnezeu spusese prin profeții sfinți ai zilelor Vechiului Testament sau prin apostolii și profeții Domnului Isus în scripturile Noului Testament. Capitolul acesta ne arată foarte clar care este efectul pe care-l produce cunoașterea adevărului profetic asupra minții curate a celui credincios; el este astfel separat în inimă și în viață de lumea care trebuie să ajungă, nu numai spiritual dar și material, sub judecată și în felul acesta să dispară (vezi versetele 10-14)

Despărțirea de lume și de corupția ei ca rezultat al profeției

De notat, aici este exact opusul a ceea ce se află în capitolul 2. Acolo e învățătura nelegiuită a profeților falși, cu efectul inevitabil al încurcării adeptilor ei în lume și în corupția ei. Aici este lumina adevărului dat prin profetul ridicat de Dumnezeu și care își are efectul de separare de lume și de corupția ei pentru cei care o primesc.

Deosebirea aceasta rămâne adevărată oriunde și întotdeauna. Și ea este în adevăr reală în așa măsură încât putem fi în stare să judecăm adevărul și temeinicia oricărei învățături adusă împotriva noastră, punându-ne întrebarea aceasta simplă: Dacă primesc învățătura aceasta ca adevăr, va avea ea ca efect în gândirea mea separarea mea de lume sau întărirea mea în ea? Sunt și alte teste, desigur, pe care nu trebuie să le ignorăm, dar chiar și numai acesta este destul de hotărâtor.

Împotrivirea batjocoritorilor în zilele din urmă (3.3,4)

S-ar părea că îndată ce apostolul Petru s-a întors la subiectul profeției adevărate a fost conștient de antagonismul violent din partea adversarilor. De aceea mai întâi de toate dă o înștiințare, și aceasta îndeosebi cu privire la împotrivirea propriilor poftă. Dorind să dea frâu liber dorințelor lor păcătoase, ei iau în răs tot ceea ce va aduce o rușine asupra lor.

Tăgăduirea de către batjocoritori a venirii Domnului (3.4,5)

Întotdeauna au fost batjocoritori de felul acesta. Versetul 4 totuși prezice că în zilele din urmă ei își vor întemeia batjocura pe continuitatea neclintită a tuturor lucrurilor din timpuri străvechi, care, spun ei, fac imposibil să gândești la vreo intervenție catastrofică bruscă în zilele care vor veni, cum este venirea Domnului. Versetul 5 continuă gândul că, vorbind în felul acesta, ei tăgăduiesc intervenția catastrofică a potopului, ca și cum n-ar fi avut loc în trecut. Ei „de bunăvoie” sunt ignoranți în privința aceasta. Lucrul acesta este ascuns de ei pentru că așa vor ei să fie.

Zilele din urmă: tăgăduirea potopului și batjocorirea venirii Domnului (3.3-6)

Prezicerea din versetele 3-6 ne aduce bucurie. Este aici o profeție a Scripturii a cărei amintire se repetă în auzul nostru aproape în fiecare zi. Acum două sute de ani a fost reîmprospătată printre creștinii adevărați venirea din nou a Domnului, și în partea din urmă a aceluia secol ideea venirii Sale a fost întâmpinată cu mare dispreț, pentru că tăia cu totul teoriile evoluționiste care se manifestau violent. Pentru o minte obsedată de evoluționism, poporul din trecut așa cum este istorisit în Geneza, și venirea personală a lui Hristos în viitor sunt la fel de incredibile. De bunăvoie ei rămân ignoranți cu privire la una și tăgăduiesc batjocoritor pe cealaltă. Timp de nouăsprezece secole batjocoritorii au batjocorit. Însă în ultima parte a aceluia secol și-au arătat batjocura în legătură cu aceste adevăruri. Dar batjocoritorii au să batjocorească acesta fapte în zilele din urmă. Este în adevăr un lucru îmbucurător. Îl putem lăuda pe Dumnezeu! În ziua aceasta s-a împlinit Scriptura aceasta pe care am auzit-o (vezi Luca 4.21)

Cerurile și pământul de acum, păstrate prin Cuvânt pentru foc (3.7,8)

Cum a avut loc potopul? Răspunsul este: „prin Cuvântul lui Dumnezeu“ (v.5). Prin același Cuvânt cerurile și pământul care există sunt păstrate pentru foc, în ziua de judecată care va veni. Cuvântul lui Dumnezeu a răsturnat necredința șubredă a oamenilor în trecut și el va face tot așa din nou. Ochiul credinței vede scris pe cele mai frumoase construcții ale mâinii omului, cuvintele nefavorabile: „Păstrate pentru foc!“.

Gândul lui Dumnezeu despre timp: o zi ca o mie de ani (3.8)

Întrebarea batjocoritoare a celor care batjocoresc se naște desigur din faptul că au trecut multe veacuri de când Domnul a plecat de pe pământul acesta cu promisiunea că El va veni în curând din nou. De aceea avem să recunoaștem faptul afirmat în versetul 8, că ideea de timp a lui Dumnezeu este foarte diferită de a noastră. O mie de ani sunt ca o zi pentru El, așa cum citim și în Psalmul 90.4; o zi este de asemenea ca o mie de ani, așa cum este ilustrat de versetul 10 al acestui capitol. De aceea nu trebuie să-L considerăm inactiv, dacă a trecut mult timp în felul nostru de a gândi.

Pocăința - sau pierirea (3.9)

Motivul așteptării îndelungate nu este întârzierea, ci îndelunga Sa răbdare. Cea de a doua venire va însemna începutul unei judecăți teribile. Deși necesară, aceasta nu este o bucurie pentru Dumnezeu. El nu dorește ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință. Alternativa este foarte clar precizată în aceste cuvinte. Este ori pocăința - ori pierirea.

Ziua Domnului: de la venirea Sa până când elementele naturii și pământul vor arde (3.10)

Totuși judecata se va arăta atunci când îi va veni timpul. Domnul va veni când oamenii nu-L așteaptă, ca un hoț noaptea, și în felul acesta se va începe ziua Lui. Aceasta „zi“ va include acea mie de ani despre care se vorbește în alte scripturi. Ea se va începe cu venirea Sa și nu se va termina până ce pământul și cerurile ca îl înconjoară vor trece, descompuse de foc. Aceasta va avea loc după ce seva ajunge la sfârșitul celor o mie de ani de domnie, așa cum ni se arată în Apocalipsa 20.7-11. Această distrugere a cerurilor și a pământului va conduce la „ziua lui Dumnezeu“ despre care vorbește Apocalipsa 21.1-8, adică starea veșnică. „Ziua Domnului“ și „ziua lui Dumnezeu“ sunt ca două cercuri care se ating unul de altul și chiar se suprapun în punctul în care cerurile și pământul sunt distruse, în așa fel încât distrugerea lor se poate spune că este în amândouă.

Ziua Domnului și ziua lui Dumnezeu (3.10,12)

Ziua Domnului este perioada caracterizată în special de înălțarea lui Hristos ca Domn și Administrator al voii lui Dumnezeu, când va domni dreptatea. Ea durează o mie de ani. Ziua lui Dumnezeu este starea care va urma pentru eternitate, în care Dumnezeu va locui cu oamenii într-un cer noi și pe un pământ noi, și atunci dreptate va locui fără vreun dușman izolat care să fie redus la tăcere.

Cuvântul profetic cu efecte asupra caracterului vieții noastre (3.11,14-18)

Lucrurile acestea sunt prezentate clar în Cuvântul profetic și noi le cunoaștem. Dar cu ce scop ne sunt făcute cunoscut? Răspunsul la întrebarea aceasta se află în versetul 11 și în versetele 14-18. Totul este rânduit ca să aibă efect în prezent asupra caracterului vieții noastre.

Urmarea cunoașterii profeției: o viață sfântă și evlavioasă (3.11,12)

Știm că distrugerea pământului și a lucrărilor de pe el este hotărâtă de Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea trebuie să fim caracterizați de o „purtare sfântă“ - adică un fel separat de viațuire - și de evlavie. De aceea să fim ca aceia care așteaptă și grăbesc ziua care va veni. Creștinul care își cheltuiește toate puterile făcând ce este bine pentru lumea aceasta poate spune că știe aceste lucruri, dar îi este greu să le creadă în adevăratul sens al cuvântului. Lot a prins rădăcini adânc în pământul Sodomei, pentru că nu știa că soarta acelei cetăți fusese hotărâtă. Ce ar fi făcut dacă ar fi cunoscut-o? Foarte clar, lumina adevăratei profeții are un efect de separare, de sfințire.

Caracteristici veșnice ale cerului și pământului nou, dorite de pe acum (3.13,14)

Știm de asemenea că vom intra în binecuvântările stării veșnice în cerurile noi și pe pământul cel nou. De aceea să ne străduim - aici Petru se întoarce la cuvântul pe care-l folosise în capitolul 1.5 - să umblăm acum în pace, fără pată și fără vină. Starea veșnică va fi plină de pace, pentru că nicio pată, nimic nedemn nu va fi acolo. De aceea să urmărim caracteristicile cerurilor noi și ale pământului cel noi mai înainte ca ele să fie realitate trăită.

Îndelunga-răbdare a Dumnezeului nostru, pentru mântuire (3.15)

Mai departe, avem să considerăm îndelunga-răbdare de acum a Domnului nostru ca mântuire și de aceea să nu ne pierdem răbdarea când trebuie să așteptăm. Vom cunoaște că fiecare zi de așteptare și poate de suferință care este adusă de ea înseamnă mântuirea altora. Și nu numai atât - pentru că acest fel de „a socoti“ lucrurile nu se va opri doar la o recunoaștere mintală a faptului, ci se va exprima în acțiune - ne vom strădui cu toată inima să aducem înaintea oamenilor vestea rânduită pentru mântuirea lor, până ce va veni Domnul. Evanghelia lui

Dumnezeu este „puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine care crede“ (Rom. 1.16)

Menționarea epistolelor lui Pavel (3.15,16)

Când Petru și-a început cea dintâi epistolă (1.12) se pare că el se referea la lucrarea lui Pavel printre acești iudei din împrăștiere. Acum, la sfârșitul celei de a doua epistolă îi spune numele și nu numai „toate epistolele lui“ în general, ci unele scrieri pe care el le adresase lor, potrivit cu înțelepciunea dăruită lui de sus. În mod evident, Pavel a scris către evrei. Desigur, poate a fost o scriere care n-a avut intenția de păstrare ca parte a Scripturilor, și de aceea nu există astăzi. S-ar putea să fie epistola către Evrei, pe care o avem și noi pentru binele sufletelor noastre. În acea epistolă el vorbește în adevăr „despre lucrurile acestea“. Vedeți îndeosebi Evrei 12.25-29. El vorbește despre acestea și în alte epistole ale sale.

Afecțiunea creștină și recunoașterea harului și darului altuia (3.15)

Notăm în ce fel scrie Petru despre Pavel, omul care trebuie să i se împotrivescă și să-l mustre altădată în Antiohia (vezi Gal.2.11). Nu este aici nicio urmă de amărăciune, nicio trăsătură de spirit zelos pentru iudaism, căruia Pavel să i se împotrivescă. Moartea de martir se apropia de amândoi, și el este „preaiubitul nostru frate Pavel“. Minunat! Cea mai nestingherită afecțiune creștină se revarsă în recunoașterea deplină a harului și a harului acordat altuia. Putem vedea inima caldă și iubitoare care bătea în Petru fără vreo pată de egoism, care o umbrea când era tânăr și gândea că el avea dragoste mai mult decât ceilalți apostoli.

Unele lucruri greu de înțeles, necesare deschiderii ochilor inimii (3.16)

Totuși trebuia să spună că în epistolele lui Pavel erau lucruri „greu de înțeles“. Vorbind în felul acesta, el scria fără îndoială ca apostol al circumciziei, identificându-se pe sine însuși cu credincioșii din poporul său. Tot adevărul cu privire la adunare, locul ei în planurile lui Dumnezeu, privilegiile ei, alcătuirea ei din aleși atât dintre națiuni cât și dintre evrei, tot ceea ce Pavel scrie pe scurt ca „taina lui Hristos“ (Efes.3.4) aveau să fie „lucruri grele“ pentru un iudeu. Aceasta tăia de-a curmezișul fiecare fibră a simțului lor național care fusese hrănit timp de veacuri. Adevărul acesta era destul de simplu din punct de vedere al gândirii, însă ochii inimilor lor trebuiau de asemenea să-l înțeleagă. Faptul acesta era recunoscut de Pavel în Efeseni 1.18, unde se spune despre „ochii inimii“. Și noi, dacă nu avem deschise ochii inimii, avem să mărturisim cu tristețe când citim Cuvântul lui Dumnezeu că ne este greu de înțeles.

Scriptura interpretată greșit de cei neînvățați și nestatornici (3.16)

Scriptura de asemenea poate fi deformată sau să i se forțeze sensul de unii care sunt neștiutori și nestatornici. „neștiutori“ sau „neînvățați“ înseamnă desigur neînvățați nu în înțelepciunea lumii, ci în lucrurile lui Dumnezeu. Aici Petru s-au putea referi în special la pericolul celor dintre națiuni, în felul în care Pavel însuși le spune celor dintre națiuni în Romani 11.13-29. Dacă cei dintre națiuni înțeleg greșit și folosesc greșit adevărul lui Dumnezeu în așa fel încât să se scotească „înțelepți în ei înșiși“ (v.25), sunt foarte aproape de propria lor nimicire. Cu cât mai mult dacă și Petru se referă la aceeași situație, cuvintele lui pot avea o aplicație mai largă. Să fim atenți să nu deformăm Cuvântul lui Dumnezeu.

Creșterea spirituală în harul și cunoașterea Domnului Isus (3.17,18)

Am fost înștiințați mai dinainte împotriva abaterilor celor răi, ca să nu cădem în ele. Abaterile celor răi au fost expuse în capitolul 2. Totuși nu este îndeajuns să fim atenționați împotriva răului, trebuie să fim în poziția de a ne bucura de adevăr. Metoda de a nu da înapoi este de a merge înainte. Ca un om pe bicicletă, creștinul trebuie să meargă înainte ca să fie ferit de cădere. De aceea trebuie „să creștem în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Aceste cuvinte rezumă învățătura principală a epistolei. Creșterea spirituală a fost marea temă a capitolului 1 și apostolul se întoarce la ea în cuvintele sale de la urmă. Orice creștere adevărată este în har, harul lui Dumnezeu. Apoi, când ne lărgim cunoașterea harului, creștem și în tot ce este plăcut, în duhul nostru. Orice creștere adevărată de asemenea este în cunoașterea Domnului Isus, în care harul lui Dumnezeu a ajuns la noi.

Cine va pune o limită dezvoltării noastre în harul și în cunoașterea Domnului? Amândouă sunt nelimitate. Plantați aici, suntem ca pomii care își prind rădăcinile mult într-un pământ fertil, care se află în adâncime.

„A lui să fie gloria și acum și în ziua veșniciei! Amin“.

clickbible.org